

РЕШЕНИЕ

№ 4743

гр. София, 31.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 30.09.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Светлана Димитрова

Юлия Раева

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **3708** по описа за **2011** година докладвано от съдия Юлия Раева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма] срещу Решение от 14.03.2011 г. по НАХД № 8790/2010 г. на Софийски районен съд, НО, 114-ти състав. С посоченото решение е потвърдено Наказателно постановление (НП) № Р-10-147 от 17.06.2010 г. на заместник председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ Управление „Застрахователен надзор“, с което на основание чл. 319, ал. 2, пр. 2 от Кодекса за застраховането (КЗ) на касатора е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 2 000 (две хиляди) лв. за нарушение на чл. 107, ал. 1 от КЗ.

В съдебно заседание процесуалният представител на касатора поддържа жалбата на изложените в нея основания, моли да бъде отменено обжалваното решение и вместо него съдът да постанови друго, с което да отмени НП.

Ответникът, редовно призован, изразява становище за неоснователност на касационната жалба и моли да бъде оставено в сила първоинстанционното решение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита касационната жалба за неоснователна.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, доводите на страните и съобрази закона, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена в срок, от процесуално легитимирано лице, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Въз основа на събраните в първоинстанционното производство доказателства, районният съд е обосновал, че НП е издадено при спазване на процесуалния и материалния закон, поради което административнонаказателната отговорност на касатора е ангажирана законосъобразно на основание чл. 319, ал. 2, пр. 2 от КЗ за нарушение на чл. 107, ал. 1 от КЗ.

Решението на първоинстанционния съд е правилно. При постановяването му съдът е спазил съдопроизводствените правила и материалния закон.

Съгласно чл. 319, ал. 1 от КЗ който извърши или допусне извършването на нарушение на разпоредбите на този кодекс, на актовете по прилагането му, извън случаите по чл. 312 - 318, на разпореждане или заповед на комисията, на нейния председател или на заместник-председателя, се наказва със: 1. глоба от 500 до 3 000 лв. - за физическо лице; 2. имуществена санкция от 1000 до 20 000 лв. - за юридическо лице. Съгласно чл. 319, ал. 2 от КЗ при повторно нарушение наказанието по ал. 1, т. 1 е от 1 000 до 6 000 лв., а по ал. 1, т. 2 - от 2 000 до 40 000 лв. Съгласно чл. 107, ал. 1 от КЗ в срок 15 дни от представянето на всички доказателства по чл. 105 застрахователят трябва: 1. да определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или 2. мотивирано да откаже плащането. В т. 37 от § 1 на ДР на КС е дадено легално определение на понятието „повторно нарушение”. Съгласно т. 37 от § 1 от ДР на КЗ „Повторно нарушение” е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение.

В случая от събрания доказателствен материал се установява по несъмнен начин, че касаторът не е изпълнил установеното задължение по чл. 107, ал. 1 от КЗ в срок и че нарушението е извършено повторно. Неоснователен е доводът от касационната жалба, че срокът за произнасяне е започнал да тече от 11.09.2009 г. Щетата е заведена на 07.09.2009 г. От застрахователя се твърди, че на 11.09.2009 г. лицето Б. Р. М., подало уведомлението за щети по МПС, е представило допълнителни доказателства. Това твърдение обаче не е подкрепено с доказателства. За тази дата са представени единствено доказателства, че е извършен повторен оглед на автомобила, за което е съставен опис-заключение по преписката. Въз основа на събрания доказателствен материал районният съд правилно е приел, че след предявяване на застрахователната претенция не са изисквани и представяни допълнителни доказателства по смисъла на чл. 105, ал. 3 от КЗ. 15-дневният срок по чл. 107, ал. 1 от КЗ е започнал да тече от завеждане на щетата – 07.09.2009 г. и е изтекъл на 22.07.2009 г. Плащането на застрахователно обезщетение е отказано с писмо изх. № 11541 от 12.10.2009 г. Следователно административното нарушение е извършено на посочената в АУАН и НП дата - 23.07.2009 г. Неоснователен е доводът на касатора, че в случая липсва повторност на нарушението. Предходното НП № Р-10-78/18.02.2008 г., на което се позовава АНО, за да обоснове повторност на административното нарушение, е влязло в сила на 27.04.2009 г. По делото е представено заверено копие на Решение от 30.12.2008 г. по нахд № 2759/2008 г. по описа на СРС, с което е потвърдено предходното НП. Върху съдебното решение има отбелязване за влизане в сила на 27.04.2009 г. При преглед на съдържанието му се установява, че съдебното решение е постановено по оспорване на НП № Р-10-78/18.02.2008 г., издадено за налагане на административно

наказание на касатора за същото административно нарушение. При проверка относно спазването на едногодишния срок по т. 37 от § 1 на ДР на КЗ от влизане в сила на първото НП до датата на извършване на повторното нарушение се установява, че посоченият срок е спазен – НП № Р-10-78/18.02.2008 г. е влязло в сила на 27.04.2009 г., а административното нарушение е извършено повторно на 23.07.2009 г.

Неоснователен е доводът на касатора, че същият дължи произнасяне в срока, установен в специалната разпоредба на чл. 271, ал. 1 от КЗ. Съдържанието на разпоредбата на чл. 271, ал. 1 от КЗ следва да бъде изведено чрез тълкуването ѝ във връзка с чл. 107, ал. 1 от КЗ. Според съда застрахователят следва на първо място да се ръководи от разпоредбата на чл. 107, ал. 1 от КЗ, която е обща (систематично се намира в глава девета „Организация на дейността по уреждане на застрахователни претенции” и касае всички видове застраховки с изключение на визираните в чл. 107, ал. 2 от КЗ застраховки за големи рискове) и предвижда задължение за застрахователя да се произнесе в 15-дневен срок от представянето на допълнителните доказателства. Законодателят е отчел, че представянето на допълнителни доказателства може да бъде забавено във времето (без значение дали това забавяне се дължи на обективни или субективни фактори), поради което в глава двадесет и четвърта „Задължителна застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите” е обвързал произнасянето на застрахователя не само с датата на представяне на допълнителни доказателства, но и с датата на предявяване на претенцията. Затова в чл. 271, ал. 1 от КЗ е предвидено, че срокът за окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите не може да бъде по-дълъг от три месеца от нейното предявяване. Предписанията на двете разпоредби обвързват застрахователя да се произнесе в 15-дневен срок от представянето на допълнителните доказателства, но не по-късно от 3 месеца от предявяването на претенцията. Действително разпоредбата на чл. 271, ал. 1 от КЗ е специална по отношение на задължителната застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите, но нейното приложение не изключва приложението на общата разпоредба чл. 107, ал. 1 от КЗ, а само я допълва като детайлизира изискванията към застрахователя относно срока за произнасянето му и в крайна сметка гарантира ефективно упражняване на правата на засегнатите лица и правна сигурност.

Неоснователен е доводът на касатора, че дори да се приеме, че е следвало да се произнесе в срока по чл. 107, ал. 1 от КЗ, то не е налице съставомерно деяние, тъй като срокът е инструктивен. Този срок действително е инструктивен, тъй като с изтичането му не се преклудира възможността застрахователят 1. да определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или 2. мотивирано да откаже плащането. Неспазването на този срок обаче е нарушение на разпоредбата, в която този срок е установен, и е основание за ангажиране на административнонаказателната отговорност на касатора по силата на общата административнонаказателна разпоредба на чл. 319, ал. 2, вр. ал. 1 от КЗ.

По изложените съображения съдът не намира основания за отмяна на обжалваното решение и същото следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София-град, V касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 14.03.2011 г. по НАХД № 8790/2010 г. на Софийски районен съд, НО, 114-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: